

THEATERKRANT**Naomi Velissariou, Theater Utrecht, Rudolphi Producties en C-Takt**

Permanent Destruction – The SK Concert

★★★★☆☆

KANES DESTRUCTIEVE TEKSTEN MET KWELENDE AUTO-TUNE

Fransien van der Putt

22 mei 2018

Gezien op 20 mei 2018, Paardenkathedraal, Utrecht

Beatboxer en acteur Joost Maaskant weet meteen de stemming er goed in te brengen. Licht en geluid bewegen de tot poppodium omgebouwde Paardenkathedraal, waar mensen met bier in de hand wachten op de entree van Naomi Velissariou. Als gelegenheidsduo *Permanent Destruction* hebben zij samen teksten van Sarah Kane bewerkt tot stampende, kwelende songs, vaak met een vernietigende hoeveelheid auto-tune.

Een sexy show, zo staat aangekondigd, die deze zomer de festivals zal afreizen. Vraag is wel hoe Velissariou de wat meer gevoelige delen van haar *Permanent Destruction – The SK Concert* zal gaan doen in een tent vol met hyperende mensen. In de Paardenkathedraal was het publiek muistil wanneer het stil moest wezen en gilde het mee wanneer Maaskant naar een volgende *bridge* toewerkte.

De geilheid van de muziek gaat soms gelijk op met de teksten, maar meestal werken ze elkaar tegen. Het wordt het publiek in de Paardenkathedraal toch te gortig om mee te wiegen op teksten als *If you want me to abuse you, Rape me till I come of I can't fuck*. De sterke teksten van Kane – gepassioneerde beschrijvingen van eindeloos stapelende leegte en gefnuikte verwachtingen en de liefde die alle vormen van verlies, bedrog en misbruik zou moeten overwinnen, gevoegd bij een diep verlangen naar de dood en hevige seks als voorlopige inlossing – komen er goed uit bij Velissariou en Maaskant.

Met grappige duetten, fijne referenties aan popster-*attitude* ('Hello Holand') en informele praatjes over Kanes cynisme of nuffige leestijl als vegetariër werken de twee performers langzaam toe naar een wat langere scène waarin, zonder beats, een meer serieuze toon wordt aangeslagen, reflecterend op het gecompliceerde zelf van Kane. Ook het visuele geweld – beelden van Frederik Heyman, waarin wassen beeldjes van meisjes en vrouwen als kaarsjes aangestoken langzaam ten onder gaan – is dan even van tafel.

Een ander moment van rust ontstaat meer naar het einde, wanneer Maaskant een zachtere beat inzet, herinnerend aan een hartslag. Het ingewikkelde spel dat Kane speelde in gevecht met zichzelf en de wereld wordt dan even heel tastbaar.

Maar meteen wordt er weer tekst van Kane ingezet, en werken Maaskant, Velissariou en Heyman toe naar een bombastisch Abramović-achtig einde, met beelden van een even hilarische als hysterische begravenisinstallatie ter ere van de nagedachtenis van Kane. Je zou het ook kunnen zien als een commentaar op de vele sentimentele hernemingen van Kanes werk, zoals die op YouTube te vinden zijn, waarnaar Velissariou verwijst in een interview op de [Spring website](#).

De vaak kitscherige, *over the top* aanpak van het concert werkt zeker goed als antidote voor al te eenvoudige appropriaties van Kanes teksten, die speculeren op de mythische status van de schrijfster, maar niet in de buurt komen van de scherpe wanhoop en woede waar Kane zo goed in was.

Het concert heeft momenten die verder gaan dan de macabere grappen en ontmaskering, maar er mist iets van de tastbaarheid of de kwetsbaarheid van het lijden. De opzet om vanuit zuigende hardcore en een zekere lelijkheid Kanes werk te hernemen is een goede zet, maar misschien heeft de voorstelling wel de rauwe kanten van een dronken popzaal nodig om echt aan een heftig onderwerp als autodestructie toe te komen. **Werkend met de gedisciplineerde, aandachtige houding in de theaterzaal, komt de show toch iets te kort. De beelden, de beats, de songs, het zijn allemaal acts die relatief dezelfde bravoure voortbrengen en in hun stapeling weinig ruimte scheppen om met schreeuwende pijn en leegte te dealen.**

Foto: Sanne Peper

[Luister hier](#) naar de podcastrecensie van *Permanent Destruction – The SK Concert* voor De Theaterpodcast.

ELDERS

DE VOLKSKRANT

★★★★☆

'Velissariou imiteert perfect de ongenaakbare popdiva – in nauwsluitende catsuit, inclusief broeierige blikken, gestileerde poses en gymnastische pasjes. Maar haar imitatie is tegelijk óók ironisch commentaar, een effect dat wordt versterkt als Maaskant zich als rapper op toneel vervoegt – korte broek, shirt uit, stevige buik bloot. Samen vormen ze een hilarische act. Maar de lach sterft in je keel zodra de inhoud van de teksten opnieuw doordringt.' [Herien Wensink](#)

HET PAROOL

'Uiteindelijk, na een hartenkreet om liefde die door merg en been gaat, verdwijnt Velissariou van het podium en lost ze op in de dood waar ze zo naar verlangt. De artiest is letterlijk opgebrand en dat wordt op indringende (en wonderschone!) wijze vormgegeven door videokunstenaar Frederik Heyman.' Sander Janssens

NRC HANDELSBLAD

★★★☆☆

'De bittere gedachtes worden in deze concertante enscenering zo koud opgediend dat het schokeffect snel wegebt. De combinatie van muziek en tristesse wringt, maar niet genoeg. Het vergt niet heel veel morele lenigheid om, zoals vaker in popmuziek, de tekst te verdringen en je op de ritmes te concentreren. Het verdriet van Kane-Velissariou slaat niet naar binnen.' Ron Rijghard